

MEDITATIE

Dank U....

Ik dank U, HEERE! dat Gij toornig op mij geweest zijt, Uw toorn is afgekeerd en Gij troost mij.

Jesaja 12 : 1b

Jesaja is één van de vier grote profeten, mannen van dikke Bijbelboeken. Jesaja schreef een boek met 66 hoofdstukken. Als Gods knecht gebruikt hij soms stevige woorden, hij neemt geen blad voor de mond maar geeft Gods volk lik op stuk. Hij steekt zijn waarschuwend vinger op dat God de zonde hard straft, Hij ziet geen zonde door de vingers. Jesaja zegt meer, indrukwekkend vertelt hij het onbegrijpelijke dat de Heere nochtans ontfermt, Hij straft niet meedogenloos. Toch buigt God Zich weer over Zijn volk heen, ook al heeft Zijn volk dat in geen enkel opzicht verdiend. Gods straf is een kwestie van recht en liefde, Zijn straf is opvoedkundig. Wie niet horen wil moet maar voelen... Jaja, maar dat is geen harteloze opmerking, de HEERE brengt op die wijze Zijn volk op andere gedachten. In hoofdstuk 12 van Jesaja staat het mooi geschreven, zwart op wit leesbaar wat de uitwerking van Zijn straf is. Verrassend en Godverheerlijkend. Een zeer bijzonder dankwoord tot God de HEERE.

Jesaja 12 is zoiets als een *dankpsalm*. Ineens een Psalm in het profetenboek. Jesaja heeft in krasse taal gesproken dat het volk met zijn doen en laten God heel boos maakt, men roept het onheil over zich af. Daarna zijn hartelijke woorden gevolgd en de liefdevolle bood-

schap dat God niet boos blijft maar Zich over Zijn dwarse kinderen ontfermt, Hij scheidt Zijn Vrederijk. Hoe verrassend. De lof in de mond gelegd, tongen losgemaakt om te danken. Wonderlijk danken! *Ik dank U, HEERE!* Ja, waarvoor? *Voor Uw toorn en boosheid!* Dat is wat! God danken voor Zijn boosheid en gevoelig straffen? Dat is zeker wat om te zeggen dat het goed is dat Gij mij verdrukte. Het betekent dat God gerechtvaardigd wordt, Hij heeft dat recht, het is rechtvaardig en geen onrecht. Ik heb het dik verdiend. 't Had nog erger gekund, erkent Jeremia zelfs in de Klaagliederen: 'Het zijn de goedertierenheden des HEEREN dat wij niet vernield zijn'. Wanneer U naar recht zou handelen, HEERE, dan had U ook nooit meer naar mij om kunnen kijken. Eerlijk is eerlijk. Recht is recht. 't Is pure goedheid van U dat U mij strafte, U wilde niet dat ik op de verkeerde weg verder zou gaan met alle desastreuze en verschrikkelijke gevolgen van dien. Uw liefde voorkwam dat ik ongestraft op de doodlopende weg doorging. In Uw toorn gedenkt Gij aan Uw ontfermen. Als hemelse Vader slaat en kastijdt Gij Uw kinderen met mededogen. Opvoedend straffen. Ik heb mijn les geleerd, ik heb de roede gekust.

Ineens liep alles anders. Vrij onverwachts werd ik erg ziek zodat ziekenhuisopname nodig bleek. Besmet door het coronavirus. Dan ben je nergens meer toe in staat. Het was een diepe weg maar de HEERE gaf Zijn zegen, zodat ik er doorheen mocht komen. En Hij gaf nieuwe kracht zodat ik mijn werkzaamheden weer kan verrichten. Geloofd zij Zijn grote Naam! Velen zijn door het coronavirus getroffen soms met ernstige gevolgen. We denken aan hen en aan nabestaanden die door deze ziekte een geliefde moesten missen. Het is een ernstige roepstem die door de wereld en ook door ons land gaat. Nemen we het ter harte?

Onze vaste medewerker ds J v Amstel bevindt zich al maanden in een herstelperiode van operaties die hij heeft ondergaan. Hij heeft heel wat moeten "inleveren" maar is dankbaar dat de Heere hem heeft gespaard en getroost. We wensen hem van harte kracht en bovenal Gods nabijheid toe. De bestuursleden hebben zich ingespannen om toch het septembernummer van Kracht naar Kruis te doen verschijnen. En dat is hen gelukt, waarvoor we hen zeer dankbaar zijn. Dank aan allen die hun bijdrage leverden. Nu nemen we de oude draad weer op. Allen Gods zegen toegewenst bij het lezen van wat dit nummer ons mag bieden.

H.I. Ambacht
ds. J.P. Boiten

Uw toorn is afgekeerd en Gij troost mij!
Zoals in gezinnen gebeurt: een kind verdient straf. Moeder trekt haar hand een tijdje van haar kind af, het moet goed voelen hoe het helemaal verkeerd

gaat. Een kind dat de tucht ter harte neemt gaat mama missen, komt tot het inzicht dat de straf rechtvaardig en verdiend is. Het roept, erkent schuld, huilt. Plotseling is mama er, pakt het hikkende en snotterende kind op, drukt het tegen zich aan, mama tróóst haar kind, haar lieveling! Zoiets beschrijft Jesaja's Psalm. De HEERE blijft niet boos, Zijn volk is op andere gedachten gebracht, eerlijk gemaakt, Hij sluit in Zijn armen, Hij troost meer dan een moeder troosten kan. Hij geeft een lofzang, een dankpsalm ter ere van Zijn Naam, Gods liefde bezongen. *'Te dienzelfden dage'* komt het eruit. Gods troost heeft Zijn uitwerking, zanglustig: *'Ziet, God is mijn Heil'*.

Herkenbaar voor u, jou en mij – anders komt het echt niet goed! - dat Gods lof wordt geboren door grote noden heen? 't Gaat niet zonder slag of stoot. Gods redding gaat niet zonder kleerscheuren. Gods noodzakelijke kastijdingen, een kinderrecht en kinderprivilege. God maakt eerlijk, 't kost ons ons 'ik'. Dat valt nooit mee maar het valt wel ééuwig mee. Recht is recht en krom is krom. Heere, ga niet in het gericht met mij! Wie God liefheeft moet zuchten en roepen, maar alles werkt mee ten goede, een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid. Voor Christus alleen maakt de Geest plaats. Geen verdoemenis voor wie in Christus Jezus is. Ik kan alles aan door Christus Die mij kracht geeft. God troost, Zijn Geest vertroost. Veel vertroosting. Alles is dat God vóór mij is. Niets, geen ziekte en geen gezondheid, geen dood en leven kan mij scheiden van de liefde Gods welke is in Christus Jezus! God Die liefde is drijft de vrees buiten. De God van alle vertroosting zij met u!

Goedereede
Ds. J.W. van Estrik

Gebed voor kranke mensen (5)

De vorige keer zagen we dat het een blijde vastheid geeft in het bidden van de zieke tot God : Zijn barmhartigheid. De Heere wil volgens Zijn ontferming in Jezus Christus ons aanzien en zegenen. Daarna volgt in het formulier dan een diepe vernedering, een belijdenis van onwaardigheid : "Wij bekennen, dat er niets in ons is, dan genegenheid tot het boze, en onbekwaamheid tot enig goed; waarom wij ook deze straf, ja nog veel meer verdiend hebben." Dat zijn nogal stevige uitspraken ! Ze komen ons hopelijk niet onbekend voor. Want we herkennen die woorden als begrippen uit onze belijdenis. We zijn genegen tot het boze, en onbekwaam tot enig goed. Dat belijden we in de Heidelbergse Catechismus in het stuk van de ellendekennis. Nu blijkt uit dit gebed dat die woorden niet alleen leerstellig van betekenis zijn. In dit bidden wordt het erkend voor Gods Aangezicht. Verstaan we die beleving? In onze tijd is er vaak een andere mentaliteit. Meer positief gericht dan dat we in die diepe vernedering voor God verkeren. En toch hoort het wezenlijk bij het biddende geloofsleven. Er zijn vele voorbeelden uit de Psalmen aan te halen waarin hetzelfde wordt gezegd. In de mens is er van nature niets anders dan genegenheid tot het boze. Dat gaat zo diep, dat er geen verwachting is dat er enige verandering of verbetering zal komen. We zijn niet in staat om het goede te doen, zoals God dat eist en waardig is. Laten we daarvoor buigen opdat we verwachten dat de HEERE zal werken, ja wonderen zal doen ! Het is alles immers genade alleen.

Dan hoort er nog iets bij, want het

gebed vervolgt : "Wij hebben deze straf verdiend." Dus het ziek-zijn wordt hier beleefd als straf. Dat is geen verkeerde gedachte. Want de ellende, ook de ziekten, zijn een gevolg van onze zondeval. Dus is het goed om Gods straffende hand in die omstandigheden op te merken. De HEERE had de mens nog zo gewaarschuwd: ten dage dat u daarvan eet, zult u de dood sterven. Het nuttigen van de verboden vrucht heeft tot gevolg dat we door eigen schuld aan allerlei ellende zijn onderworpen. Daar hoort ook de ziekte bij. Dit betekent echter niet dat we moeten denken aan een bepaalde zonde. Ik ben ziek geworden dus er zal wel een zonde zijn die de HEERE wil straffen. Dan zijn we op een verkeerde manier bezig in het verwerken van de ziekte. We hebben immers nog veel meer straf verdiend. De Bijbel zegt dat de bezoldiging der zonde de dood is. Dat betekent dat de dood het verdiende loon is op de zonde. De dood hoort er bij. Het kan niet anders of de zondaar gaat sterven. En als je dan ziek bent en toch nog in het heden der genade, dan maakt de Heere het waar : Hij straft ons maar naar onze zonden niet!

Het geloof dat zich zo diep vernedert voor God, mag ook de toevlucht nemen tot Gods barmhartigheid : "Maar, Heere, Gij weet, dat wij Uw volk, en Gij onze God zijt; wij hebben tot niemand de toevlucht dan alleen tot Uw barmhartigheid, die Gij nooit iemand geweigerd hebt, die zich tot U bekeerd heeft." Deze belijdenis is vol evangelie! Wij zijn Uw volk en Gij zijt onze God. Het geloof

kent de geborgenheid in Jezus Christus. We horen bij God en de HEERE zorgt als de trouwe God en Vader om Jezus' wil, ook bij ziekte en aanvechting. Die genade in Christus is de grond waarop de gelovige bidder de toevlucht mag nemen tot Gods barmhartigheid. En dan is het niet onzeker of dat gezegd wordt! Want God wijst geen zondaar die zich bekeert tot Hem, af. Nooit weigert God een smekeling te helpen. Integendeel het is Zijn welbehagen om

een zieke zondaar te steunen, beterschap te geven, en de moeilijke weg te heiligen aan het hart. In de weg van bekering is er hoop en uitzicht! Ook dit gedeelte uit het formulier is leerzaam. Naast het buigen voor God is er het vaste vertrouwen dat de Vader van alle barmhartigheid zal horen en zegenen!

H.I. Ambacht
ds. J.P. Boiten

In de put (3)

Daniël in de put

"...Men haalde Daniël en wierp hem in de leeuwenkuil." (Daniël 6: 17)

List en bedrog

De put waarin Daniël terecht kwam, was nog gevaarlijker dan die van Jozef en Jeremia. Het was een leeuwenkuil. Vermoedelijk een ondergrondse verblijfplaats voor leeuwen. Het was een illusie te denken daar nog levend uit te zullen komen.

Waar jaloezie van medemensen je niet brengen kan. Tegelijkertijd wordt ons ook zelf de spiegel voorgehouden. Afgunst is levensgevaarlijk. Zowel voor mijzelf als voor anderen.

Wie Daniël was, behoeft geen uitleg. Een van de Joodse ballingen die als jonge knaap naar Babel was gedeporteerd. Hij viel op door zijn vasthoudendheid aan wat hij van-huis-uit had meegekregen. Hij ging niet zoals velen van zijn landgenoten op in leven en cultuur van Babel. Hij hield vast aan God en Zijn Woord, daar heeft de duivel een vreselijke hekel aan. Wat ook opviel was zijn grote schranderheid, of beter gezegd:

zijn wijsheid. Daardoor klom hij al snel op in het bestuursapparaat van het immens grote koninkrijk van Darius, de Meder.

Niet minder dan 120 stadhouders waren verantwoordelijk voor het reilen en zeilen in de vele gewesten. Boven hen stonden dan weer drie rijksbestuurders, van wie Daniël er een was. Het voorneemen van Darius om hem over het hele rijk aan te stellen viel verkeerd bij zijn collega's. Het zette kwaad bloed. Dus staken zij de hoofden bijéén en zochten naar een mogelijke beschuldiging die zij bij de koning tegen Daniël konden indienen. Maar hoe ze ook hun best deden, ze vonden niets om hem aan te klagen. Daniël was niet alleen wijs maar ook oprecht. Toen wierpen zij het over een andere boeg. Zij stelden de koning voor dat een maandlang niemand zich tot welke god ook zou richten, maar alleen voor Darius zijn hart zou openen. Het leidde tot een wet met op de achter-

grond de dreiging van de leeuwenkuil bij overtreding daarvan. En wetten van Meden en Perzen konden niet herroepen worden. Ook al was die wet door kuiperijen, list en bedrog tot stand gekomen. Wij mogen wel dagelijks bidden dat afgunst en jaloezie ons niet de baas worden!

Een onverschrokken bidder

Wat zal Daniël doen? Wat zou ik doen onder zulke omstandigheden? Bidden onder de dekens? In ieder geval met de gordijnen dicht? Of ...?

Daniël veranderde niets aan zijn gebedspraktijk. Hij ging door zoals gisteren en eergisteren. Was hij naïef? Nam hij bewust risico's? Hij wist toch van de nieuwe wet? Maar hij wist ook van de HEERE die boven alle gekonkel van mensen staat. In Zijn hand wist Daniël zich veilig. Aan het open venster riep hij zijn God aan, loof en prees Hem en sprak vanuit zijn hart tot Hem. Zijn Godsvrees was sterker dan zijn mensen-vrees. Maar waarom liet God dan toe dat zijn jaloerse collega's hem aanklagen bij de koning? De HEERE had dat toch kunnen voorkomen? Zeker, maar Hij deed het niet. Hij ging een andere weg en de uitkomst daarvan was van tevoren niet te voorzien. Voor Daniël een weg van beproeving, maar zijn geloof en Godsvertrouwen konden het aan. De kerk is aan deze zijde van de eeuwigheid kerk onder het kruis. Zijn vijanden – ook Daniël had ze – smulden al bij de gedachte dat hij wel dra in de leeuwenkuil zou worden geworpen. En de koning zat er mee, want hij was bijzonder op Daniël, die Joodse balling, gesteld. Hoe zou hij hem van deze gewisse dood kunnen redden? Hij kon geen kant uit en voelde zich wanhopig machteloos. Zijn ambtenaren maken het hem graag nog eens duidelijk dat hij niet achter de uitgevaardigde wet terug kan. Er blijft maar één weg

over. De weg van de HEERE. Bevrijding door een wonder. Er zijn bij de HEERE Heere uitkomsten, zelfs bij het naderen van de dood! Dat bleek wel.

In de put

Daar gaat Daniël. De leeuwenkuil in. Tot groot verdriet van de koning, die het ergste vreest. Opmerkelijk hoe hij Daniël troost en hem ervan verzekert dat zijn God die hij zo volhardend en oprecht dient, hem ook nu zal helpen en uithelpen.

Hoe Daniël onder dit alles is geweest, lezen we niet. Dat hij in het gelóóf ook deze angstaanjagende plaats binnenging is boven iedere twijfel verheven. In het geloof dat alle dingen in de hand van zijn God zijn. En dat er zonder de wil van zijn hemelse Vader geen haar van zijn hoofd vallen kan. Dat geloof geeft rust en kalmte als hoge golven zich om ons verheffen en dreigend op ons toehappen. Groter dan de nood is de Redder.

Zo letterlijk als Daniël zal wel niemand van ons ooit een leeuwenkuil vanbinnen hebben gezien. Maar je kunt je wel eens in vergelijkbare omstandigheden voelen. Benauwd en benard van alle zijden. Mensen kunnen als verscheurende leeuwen op je aanvallen. Maar het is wel altijd zinvol je af te vragen of je er misschien zelf reden voor gaf.

Wat troost is dat de Heere Jezus ook de leeuwenkuil doorleefd heeft. Golgotha was zo'n plaats. Psalm 22 spreekt ervan hoe mensen verscheurend op Hem aanstormen.

Wonderlijk wat in die kuil met Daniël

gebeurt, of vooral niet gebeurt. Het lijkt wel een vooruitgrijpen op de komst van het voltooide Koninkrijk van God. Denk aan de beelden die Jesaja schetst van het vrederijk. Geen leed zal er meer op de aarde zijn. De verstoorde harmonie van het Paradijs wordt hersteld. Lam en luipaard kunnen zonder het minste gevaar bij elkaar in de buurt verkeren. Een kind kan rustig spelen bij het hol van een gifslang. Ook voor een leeuw

hoef je niet meer bang te zijn. Duivel, zonde, ziekte en dood hebben het nakijken. Hoe is het mogelijk? Omdat de HEERE "mij tot hulp en sterkte" is. "Hij is mijn lied, mijn psalmgezang. Hij was het die mijn heil bewerkte". Ja, "Gij Heer alleen, Gij zijt **Verwinnaar in de strijd, en geeft Uw volk de zegen.**"

Harskamp
ds. J. Belder

Meditatie

Een bijzondere knecht van de koning: Ithai (deel 2)

(Een meditatie over 2 Samuël 25:21.)

Ithai zegt tegen David: "U zult mijn koning zijn". Net zo iets bedoelt hij wat ook Ruth, die evenals hij uit heidenland kwam, bedoelde toen ze zei: "Uw volk is mijn volk en uw God is mijn God".

Deze man moet gefascineerd geweest zijn door David. In diens gestalte moet hij als soldaat iets hebben gezien. David is in zijn jonge jaren door zijn schoonheid opgevalen. Als hij wordt gezalfd zegt de Bijbel, dat hij "roodachtig mitsgaders schoon van aangezicht" is. David is mooi.

Maar dat "mooi" reikt veel verder dan alleen maar lichamelijk mooi. "Mooi" wil in de Bijbel zo iets zeggen als "iets van God". Net als Mozes, die een knap kind geweest is, en ook net zoals Esther en de aarts-moeders die knappe vrouwen waren, is hij een teken in de oude tijd van de genade en van de Heere Jezus die "de mooiste van de mensenkinderen" genoemd wordt.

Wezenlijk wil de tekst ons vertellen, dat de onbesneden Filistijn Ithai iets van Christus heeft gezien in de toen reeds ouder wordende David. Ondanks Davids lijden ziet Ithai het. Nee, juist in zijn lijden ziet Ithai het.

Als Jezus lijdt en aan het kruis sterft, is het zo, dat het gewoon menselijk bijna niet om aan te zien is. "Is dat, is dat mijn Koning?" Maar wij zien met de ogen van het geloof, dat de Heere Jezus in Zijn lijden, maar ook om Zijn lijden de meest lieve koning is die je je indenken kunt. Een oud, vroom boek heet "Het zien op Jezus". Nu, dit is het zien op Jezus: dat we Hem met de littekens zien van Zijn lijden. En dat we zien, dat Hij de eerste is en de leste en de genadigste en de beste. En dan roem je Hem met de bruid uit het Hooglied: "Alles aan Hem is gans begeerlijk", wat ik heel eerbiedig weergeef met: "Wat is Hij mooie en wat is Hij lief!"

Dit is wat wij ook zeggen, al waren wij

buitenstaanders en al lag het helemaal niet in de verwachting dat wij Christus zouden volgen, als wij Hem als onze Koning eren.

“Zo waar de Heere leeft, waar mijn heer de koning zal zijn, daar zal uw dienaar zijn”. Wat een liefde, wat een aanhankelijkheid.

Die aanhankelijkheid van Ithai is meer dan iets “in zijn genen”, maar het wonder van dat hij een ander mens is geworden is dat. Trouw te zijn is wat we altijd weer moeten leren, het is nooit ons bezit. We ontvangen het, en we vragen er, als we het hebben gekregen, elke dag ook weer om.

Dat is met de belofte van de heilige doop ook zo. Die belofte hebben we gekregen, maar we bidden en bedelen er elke dag ook weer om.

Nu horen we het David tegen Ithai zeggen, als hij ziet hoe vastbesloten deze knecht is en hoe dat hij het meent: “Kom maar mee en steek over”. Dat betekent, dat hij het volste vertrouwen in deze knecht heeft.

David is daar niet beschaamd mee uitgekomen. In 2 Sam.18 wordt de naam van Ithai nogmaals genoemd. Want een derde deel van de troepen blijkt de koning David daar onder het bevel van deze trouwe man te hebben gesteld.

Nee, dat wij het redden en volharden is onze trouw niet. Maar dat is Gods trouw. Velen zijn er die gedoopt zijn die er (naar wat wij er van zien) niet meer bij leven. Velen zijn er meer uit op de dood dan op Christus.

Waarom is onze Koning al onze liefde niet waard? Hij zegt: “Wees getrouw tot de dood en Ik zal u geven de kroon des levens”. God wil niet een half volk, maar hij wil een volk dat een en al gewilligheid in de dagen van de strijd is.

In de dagen van Ithai stond het er met de kerk van Christus slecht voor. Maar dat is niet minder het geval in onze dagen. Maar er staan altijd in de kerk

weer Ithai's op. Want God doet ze opstaan. Wie zou durven zeggen dat God ook in deze tijd, die geestelijk een schaarse tijd is, geen wonderen doet? God is doodverklaard door een heleboel mensen. En dat doen wij met die mensen misschien stiekem mee. Wij zijn niet beter. Maar geloof het niet, want Hij leeft!

“Waar mijn Heer de Koning zal zijn, voorzeker daar zal uw dienaar zijn”. Wat Jezus overkomt en lijdt, lijdt en overkomt Zijn volk ook. Want de koning is een met Zijn volk. En Davids overwinning is Israëls overwinning. En de overwinning van de grote David is de overwinning van een ieder die Hem door de doop ingelijfd is en in Hem gelooft. In het lijden worden wij door Hem gebracht, maar wij worden er door Hem ook doorheen getrokken. Wij zijn als wij geloven met Jezus een in Zijn lijden aan deze kant van de tijd. En wij zijn als wij geloven met Hem een in de glorie van Zijn overwinning aan de andere kant van de tijd.

Straks als Absalom aan een boom (hij zat te hoog!) is blijven hangen, komt David terug. Hoe komt hij terug? Wenende over zijn zoon die zijn vijand was geworden, komt hij terug.

“Absalom, mijn zoon, mijn zoon”. Zoals Jezus voor Zijn vijanden bad.

Wij kunnen de ware Koning wel afzetten, maar Hij komt weer terug. En dan? Dan treft ons Zijn verdiende oordeel. En dan is Hij genadig. “Absalom, mijn zoon!”

Wat een vaderliefde. Terwijl de zoon zijn vijand is geworden, zou hij wel zijn leven voor hem willen geven. Hij lijkt God wel. Hij is ook net God. Want de Heere Jezus heet naar hem: “Davids Zoon”.

Ithai zag het!

Langerak
Ds. J.A.H. Jongkind

De duivel in de kerk (6)

Als de Koning van de kerk tot een van Zijn gemeenten zegt dat Hij weet waar men woont, daar waar de troon van de satan is, dan weet je genoeg. In de eerste plaats dat Hij dit zegt en dat dit waar is. Vervolgens dat het meer dan erg is.

Toch, ook al wordt dit niet uitdrukkelijk aangegeven, is duidelijk dat de kerk in 'bezet gebied' woont en door vijanden

wordt omgeven. Zoals de Heiland eerder tegen Zijn leerlingen zei: Ik zend u als schapen te midden van de wolven. Deze wolven, vanuit de boze gestuurd, willen niet anders dan de kerk kwaad te doen.

Op een meer verborgen wijze gaat hij vaak te werk, zonder dat wij dit meteen door hebben.

In kerkdiensten kan hij zo tekeer gaan zonder opgemerkt te worden. Hij is in staat een voorganger geheel moedeloos te maken, zodat hij alle moed verliest om verder werkzaam te werken in het koninkrijk van God. Als een predikant elke zondag opnieuw, vooral in de tweede dienst geconfronteerd wordt met een gering of geringer worden aantal kerk-gangers, kan de duivel hem aanvallen met de vraag: denk je dat je gehouden preken zoveel doen? Je ziet toch dat dit alles niets uitwerkt. Dan zou de kerk toch voller worden. Op die manier probeert hij een dienaar van God alle energie te ontnemen om te preken en zijn kracht te breken, zodat hij niet meer echt verkondigt, maar een verhaal afdraait. En óf hij daarmee hem en de gemeente 'krijgt'

Een dominee die deze list doorheeft, kan in het gebed vóór de dienst moeten vechten met de duivel, biddend: Wendt

mijn oog daarvan af en verlevendig mijn hart, HEERE, zodat ik met innerlijke overtuiging Uw Woord verkondig. Een andere dienaar van God plaagt hij voortdurend door onder de preek hem aan een stuk door in te fluisteren: God bestaat niet. Zo probeert hij die dominee de moed te ontnemen om verder te gaan.

In de gemeente

Nog meer is hij bezig onder de leden van de gemeente. Om hen af te leiden, om hen aan andere dingen te doen denken, niet minder om jongeren in de kerk met elkaar in gesprek te doen gaan over van alles en nog wat en dat het liefst onder de preek, zelfs onder het zingen en nog wel onder het bidden.

Hij laat jongeren een plaatsje uit het zicht van hun ouders in het kerkgebouw zoeken, zodat ze daar vrij hun gang kunnen gaan, al of niet met een of ander mobieltje. Zo wordt de voorganger afgeleid, zodat hij de draad kwijtraakt. In ieder geval met de bedoeling (want hij is de boze geest) dat de Heilige geest niet kan werken, want hij heeft er een stokje voor gestoken, alleen al door deze plek in het kerkgebouw, waar hij 'thuis' is met zijn verborgen werkzaamheden.

Tijdens het avondmaal

De duivel heeft het vooral gemunt op hen die deelnemen aan het avondmaal. Vlak voor de viering opent hij ogen voor andere leden van de gemeente, om hen daarmee bezig te houden. Onder de bediening van het avondmaal tovert hij een passage voor ogen van wat iemand heeft gezien of gelezen, zodat heel de viering bedorven is door dat ene moment.

Wanneer een dominee leden van de gemeente ziet komen aan de tafel, herinnert de boze aan wat zij hebben gedaan en waarover nog geen schuld is beleden, om op deze wijze zijn ogen af te trekken van het lichaam en bloed van Christus.

Het is allemaal zo hels, maar niet voor anderen zichtbaar hoe de boze te werk gaat. In het geniep gaat de duivel zijn gang om alles te verstoren. Daarom mogen we des te meer bidden: verstoor de uitzendingen van de boze. Dat betreft dan niet in de eerste plaats wat de media also bieden en waarin hij zo zichtbaar aanwezig is en invloed uitoefent. Maar vooral waar hij evenzeer zoveel schade teweegbrengt nog wel in het huis van God, in de dienst van de Heere, op heilige momenten.

Leugens

In 1 Koningen 22 worden valse profeten aan het woord gelaten. Hun verhalen zijn zo overtuigend dat de meeste mensen eer niet aan twifelen dat hun woorden waar zijn. Hoe snel kan imponerend optreden van valse profeten de leugen doen geloven. Achteraf blijkt dat ze bedrogen zijn. Achter al die valsheid zit niemand anders dan de vader van de leugens.

Daarom is het opletten geblazen wanneer mensen van zichzelf beweren dat zij de gave van de profetie hebben. Trouwens, als Petrus hen er niet aan had ontdekt, zouden Ananias en Saffira

door de mond zijn gevallen? Zij hadden toch een mooi verhaal bij een grote gift voor de kerk, in een periode waarin ook anderen hun bezittingen verkochten voor de Heer en Zijn gemeente.

U hebt zelfs tegen de Heilige Geest gelogen, verwijt de apostel hen. Wie van de gemeente zou hun onoprechtheid anders kunnen bedenken en aan het licht brengen?

Zo zouden nog veel meer terreinen kunnen worden aangewezen, waarop de duivel zijn vreselijk werk op een verborgen manier in de kerk verricht.

Ede
ds. J. Van Amstel

UW TEMPO...

Psalm 37 : 34 : "Wacht op de HEERE, en houdt Zijn weg..."

God, leer mij toch opnieuw beseffen dat er genade is en kracht, als ik mij regel naar Uw tempo en heel ontspannen op U wacht... Help mij om niet zo hard te lopen en af en toe eens stil te staan, zodat ik aan Uw zorg en leiding niet achteloos voorbij zal gaan.

God, maak mijn geest een beetje rustig
bewaar mij voor krampachtigheid..
En help mij om in alle dingen wat meer te rek'nen met Uw tijd.
Ik hoef mijzelf niet op te jagen en meer te doen dan dat U vraagt, als U mij maar de weg blijft wijzen, dan weet ik dat mijn leven slaagt!

Truus van der Roest
uit: Leven van genade

JOB (1)

Wie het boek Job geschreven heeft, weten we niet. Evenmin weten we wanneer het is geschreven. Waar het land Uz lag, waar Job woonde, weten we ook al niet zeker. Natuurlijk zijn er wel gissingen daarover gedaan, maar het boek zelf geeft geen antwoord op deze vragen. Het gaat tenslotte om de inhoud. Het boek vertelt over Job. Hij wordt als een godvrezend man getekend, naar menselijke maatstaven onberispelijk. God zegende hem met zeven zonen, drie dochters en onmetelijke rijkdommen. Na een discussie tussen God en satan in de hemel wordt hem alles wat hij bezit afgenomen, tenslotte zelfs zijn gezondheid. Alleen zijn leven mag hij houden. Drie vrienden komen hem opzoeken om hem in zijn ellende te vertroosten. Als Job daarop zijn geboortedag vervloekt, ontwikkelt zich tussen Job en zijn vrienden een heftig debat over het godsbestuur. Job houdt vol dat

hij wat hem is overkomen niet verdiend heeft. Als God zelf hem toespreekt buigt hij het hoofd..

Het boek begint en eindigt verhalend. De hoofdstukken 3 tot en met 27 geven de discussie tussen Job en zijn vrienden weer. Hoofdstuk 28 is een beschouwing over de goddelijke wijsheid. Daarna verdedigt Job nog eens zijn onschuld. In 32 tot en met 37 geeft een jongere toehoorder zijn visie op de gevoerde discussie. In hoofdstuk 38 neemt God zelf het woord. De stijl van deze gedeelten is dichtelijk en vereist langzame en aandachtige lezing. Neemt men die moeite, dan zal men ontdekken dat deze stijl bij uitstek geschikt is om uitdrukking te geven aan de hevige gevoelens die het godsbestuur in moeilijke situaties bij ons kan oproepen.

Langerak, ds. J.A.H. Jongkind

HIJ IS JE MAN

Er kan een tijd in 't leven zijn
waarin je rouwt,
omdat je aardse man is weggenomen.
Is eertijds God al in je hart gekomen,
dan heeft Hij in Zijn liefde je
getrouwd.

Je zult dan veilig zijn, de Heere is
je Man.
Al voel je je alleen, toch mag je
weten
dat Hij je kent en nimmer zal
vergeten
en dat je in de nood op Hem
vertrouwen kan.

Slaat er dan niemand meer je armen
om je heen
Omdat je hier je lieve man moet
missen,
God wil de tranen van je ogen wissen.
Hij is je Man, Hij laat Zijn bruid hier
niet alleen.

Laat deze wetenschap je sterken in
je kruis.
Hij is je Man, Hij leidt je tot in
't Vaderhuis.

M.A. Groeneweg – de Reuver
uit: Wat bent U goed.

Rouwende ouderen .. 3

Al is het een moeilijk onderwerp, ik wil toch nog een keer schrijven over dit onderwerp. We hebben er allen in ons leven meerdere malen mee te maken gehad. Rouw en verdriet, ook in de Bijbel wordt hierover geschreven. Als onze geliefde ons ontvalt, dan is het alsof de grond onder de voeten wegvalt. Opeens behoort u niet meer tot de groep van gehuwden maar tot de groep van weduwen of weduwnaars.

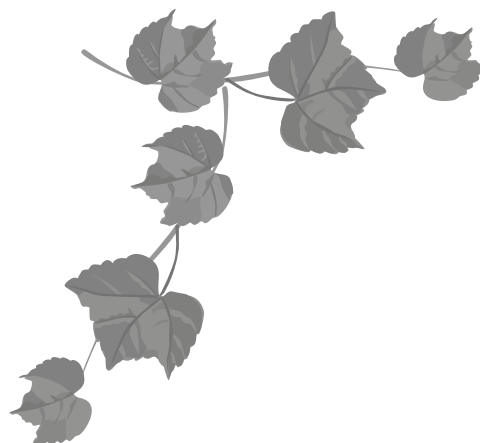
Dat roept vele emoties op en het is een zeer ingrijpende verandering in ons leven.

In de eerste periode van de rouw zullen we veelvuldig vertellen over de persoon die overleden is en over de omstandigheden waarin dat heeft plaatsgevonden. Vertellen over de overledene doet recht aan diens persoon en in die verhalen klinkt ook door welke plaats de geliefde had in het leven van degene die achterblijft. Wat kan dit mooi, verdrietig, maar ook troostvol zijn!

We doorleven als het ware het intense verdriet. Het is zwaar, maar zo zal het verdriet de scherpe kantjes verliezen. Er is wilskracht en energie, maar bovenal de hulp van de Heere voor nodig om verder te kunnen gaan.

Tegelijkertijd vraagt verwerking dat we onze plaats hervinden in het dagelijks leven. Het gaat dan allereerst om noodzakelijke dingen zoals eten, verzorgen van onszelf en ons huis. Maar het gaat ook om zaken die wellicht minder belangrijk lijken maar evenzeer nodig zijn zoals sociale contacten en ook een stukje ontspanning. Soms kan het verdriet ons zo bevangen dat we bijna geen aandacht en energie meer hebben voor andere zaken in het leven. Dit is logisch. Het rouwen heeft ook tijd nodig. Mogelijk merkt u ook dat uw

gevoelens en emoties 'op en neer gaan'. Elke dag is het weer anders. Dit is normaal, het hoort bij het rouwproces. Alles heeft ook tijd nodig Maar als het te sterk wordt, als het verdriet ons overweldigt, dan lopen we het risico dat we vereenzamen, onszelf verwaarlozen en uiteindelijk professionele ondersteuning hebben. Zeker als we geen kinderen hebben of er weinig contact is. En als dan ook een goede buur gemist wordt of een fijne vriend of vriendin... Aan de andere kant kunnen we ook heel rationeel, heel verstandelijk, omgaan met de pijn van het gemis en zo veel en zo snel mogelijk zich richten op allerlei gebeurtenissen om daardoor de pijn te ontlopen. Dan lopen we het risico dat we het gemis en het verdriet niet echt een plaats krijgen in het leven en niet echt verwerkt worden. Het is van belang om hierop ook alert te zijn. Er wordt soms gezegd, we rouwen op een manier die bij ons past. Dat is ook zo, we zijn allen verschillend. Maar laten we wel ruimte geven voor de rouw, voor het verdriet, voor onze gevoelens.

Vriendschappen en kennissen kunnen een hulp zijn. De echt gemeente aandacht en zorg die zij geven kan een belangrijke steun zijn. Omdat wij allen ook wel met een rouwende vriend of vriendin te maken krijgen, wil ik hier D.V. een volgende keer nog op ingaan. Maar terugkomend op onze rouw zullen we ook wel eens ervaren dat hulp vragen moeilijk is. Zeker de ouderen onder ons zijn dit mogelijk niet gewend geweest, hier niet mee opgegroeid. Misschien denkt u ook wel 'je moet het toch alleen verwerken en degene om wie u rouwt komt er niet door terug'. Deze gedachte kan er mede toe leiden dat de verwerking van de rouw stagneert en dat u zich eenzaam of eenzamer gaat voelen. Probeer open te zijn in

het contact met uw familie, uw vriend of vriendin of dominee. En ook hiervoor kunt u in gebed gaan, we mogen alles met de Heere bespreken. Hij kent ons persoonlijk en weet van alle zorgen en rouw. En u hoeft ook niet alles met iedereen te delen. Als u het moeilijk vindt om hierover te praten, kunt u nadenken welke persoon u het beste zal begrijpen. Zoek contact met hem of haar. Misschien helpt u het om diegene een brief te schrijven of een e-mailbericht. Om op deze manier contact te hebben. De ander zal u zeker begrijpen. Ik wens u allen veel wijsheid toe en Gods nabijheid.

Met een vriendelijke groet,
Marianne Tanis

Dagelijks bestuur van de stichting:

Ds. C. Bos, voorzitter, PKN (hervormd)
Benschop

Ds. J.A.H. Jongkind, secretaris, PKN
(hervormd) Langerak

Dhr. M.C. Paul, penningmeester, PKN
(hervormd) Dirksland

Ds. A. Snoek, PKN (hervormd),
Kesteren

Ds. J.P. Boiten, eindredacteur, Christ.
Geref., H.I. Ambacht

Eindredacteur:

Ds. J.P. Boiten, Antoniuslaan 53, 3341
GA Hendrik Ido Ambacht,
Tel. 078 2000 512

Tevens adres voor kopij.
e-mail : j.p.boiten@solconmail.nl

Medewerkers:

Ds. J. van Amstel, Christ Geref., Ede
Rev. W. de Jong, Chr. Reformed
Church, Straffordville, Ontario, Canada
Mevrouw M.A. Tanis, Christ. Geref.,
Goedereede

Ds. J. Willemsen, PKN (hervormd)
Dirksland

Abonnementen:

Dit blad verschijnt in de eerste week
van elke maand (10 maanden van het
jaar);

Alle chronisch zieken kunnen dit blad
gratis ontvangen; de abonnements-
prijs is € 10 per jaar; het banknum-
mer is: NL40 INGB 0000 9389 39 ten
name van Stichting Kracht naar Kruis
te Den Haag; mailadres voor algeme-
ne berichten info@krachtnaarkruis.net;
opgave nieuwe abonnees en
adreswijzigingen aan:

abonnee@krachtnaarkruis.net of
Ledenadministratie Kracht naar Kruis,
Philipshoofjesweg 15, 3247 XR te
Dirksland.

Alle informatie over KNK kunt u
vinden in www.krachtnaarkruis.net